

har været inde på så mange gange før. Bestemmelserne er alt for stramme. Vi er naturligvis helt enige i, at kunderne i pengeinstituttet har krav på fortrolighed, men mere almene forhold i pengeinstitutterne og forhold vedrørende relationerne mellem pengeinstitutterne og deres forhold til myndighederne bør ikke være omfattet af den stramme fortolkning, der anvendes i dag. For at sikre Folketinget og offentligheden bedre mulighed for at følge udviklingen i denne sektor, herunder i forbindelse med kriser og redningsaktioner, bør fortrolighedsbestemmelserne lempes. Vi er skeptiske over for bare at afskaffe lovgivningen vedrørende visse kreditinstitutioner, men det vil vi vende tilbage til senere.

Sluttelig vil jeg sige, at der er brug for mange andre initiativer for at øge den demokratiske kontrol inden for den finansielle sektor, og med disse bemærkninger vil vi gå til udvalgsarbejdet.

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg vil gerne takke for modtagelsen, idet jeg vil konstatere, at langt hovedparten af forslagene blev vel modtaget af langt hovedparten af ordførerne. Så har jeg vist ikke sagt for meget, og derfor er det naturligt, at vi nu beskæftiger os med det, der var lidt uenighed om eller lidt utilfredshed med, idet jeg gerne vil understrege, hvad fru Sonja Mikkelsen sagde for kort tid siden. Jeg tror også, vi kan nå til enighed om det her.

Fru Pernille Sams gav udtryk for nogle principper og sin opfattelse af, hvem der skal have ansvaret. Det har ledelsen af pengeinstituttet, og ledelsesansvaret skal ikke tørres af på Finanstilsynet. Ingen kan være mere enig i det end erhvervsministeren, det kan jeg forsikre for.

Vi skal nu minutiøst gennemgå de punkter, hvor nogle kan have forskellige opfattelser af, om den helt overordnede målsætning nu også er opfyldt til punkt og prikke. Det tager jeg meget gerne en diskussion med Erhvervsudvalget om, for jeg er fuldstændig enig i, at sådan skal det være. Det mener jeg også er udtrykt i lovforslaget, og bare i parentes må jeg sige, at jeg har forvirket mig om det hos mine embedsmænd. Der er naturligvis ikke tale om, at Finanstilsynet skal sidde og lave forretningsgange for et pengeinstitut. Finanstilsynet kan påse, at det er i orden, at man har gjort sådan og sådan. Men hvis det står usikkert formuleret et sted, så retter vi det, for sådan må det naturligvis være. Ledelsen og

pengeinstituttet er én sag, Finanstilsynet har helt andre opgaver.

Et af de punkter, der har været en del diskussion om, er spørgsmålet: Skal Finanstilsynet have lov at kræve flere hensættelser, forhøjede hensættelser, når der er tale om en koncentration af risikovillige engagementer? Selvfølgelig kan jeg godt forstå indvendingerne om, at det kan give nogen konkurrenceforvriddning, hvis nu der er mange fiskere, eller hvis nu osv. Men hvis nu et pengeinstitut har en overvægt af engagementer inden for boligsektoren, og man foretager en konkret vurdering af disse engagementer – en konkret vurdering vil jeg gerne understrege, for der må ikke blive tale om en sovepude og et løstagsigt tilsyn af den grund, det er jeg helt enig med fru Kirsten Jacobsen i – og man samtidig ved, at boligsektoren er på vej ned ad rutschebanen, vil det da ikke være ansvarligt at sige: Selv om intet enkeltengagement hopper op over grænsen, ligger der 56 eller 200 eller 16 relativt store delengagementer lige under grænsen, og de vil totalt set være en katastrofe, hvis ikke man er påpasselig, når bogligsektoren, eller hvad det nu kan være, i øvrigt er på vej ned.

Jeg vil gerne understrege: Det er stadig ikke Finanstilsynets opgave at ordne den sag, det er ledelsens. Hele lovforslaget går ud på at give direktion og bestyrelse advarsler, værktøjer og al den bedste information om at reagere i tide, så vi forhåbentlig ad den vej kan se færre feberredninger og kedelige ting i fremtiden, selv om man selvfølgelig ikke kan afvise, det kan ske.

Spekulationsbestemmelsen og definitionen har været nævnt, og jeg har allerede over for Erhvervsudvalget tilkendegivet, at vi allerede har bedt Finanstilsynet om, at vi nu får udarbejdet en så klar definition som overhovedet muligt på dette spekulationsforbud, så man ved, hvad man har at rette sig efter, og der i hvert fald ikke er mere tvivl om det end højst nødvendigt.

Er der nu et revisionsinstitut, der skulle kunne komme ind i møllen og få tørret ansvaret af på sig fra Finanstilsynet? Det håber jeg sandelig ikke er tilfældet med det, der er foreslået her, for det er ikke meningen. Jeg mener, at reglen om, at Finanstilsynet kan inddrage et revisionsinstitut, skal forstås sådan, at der i særlige tilfælde kan være noget, der er så indviklet at gå igennem og trævle op, at hjælp fra et revisionsinstitut kan være nødvendig.

Jeg kan huske fra tidligere, at da jeg sad i samråd i Erhvervsudvalget om Varde Bank, var